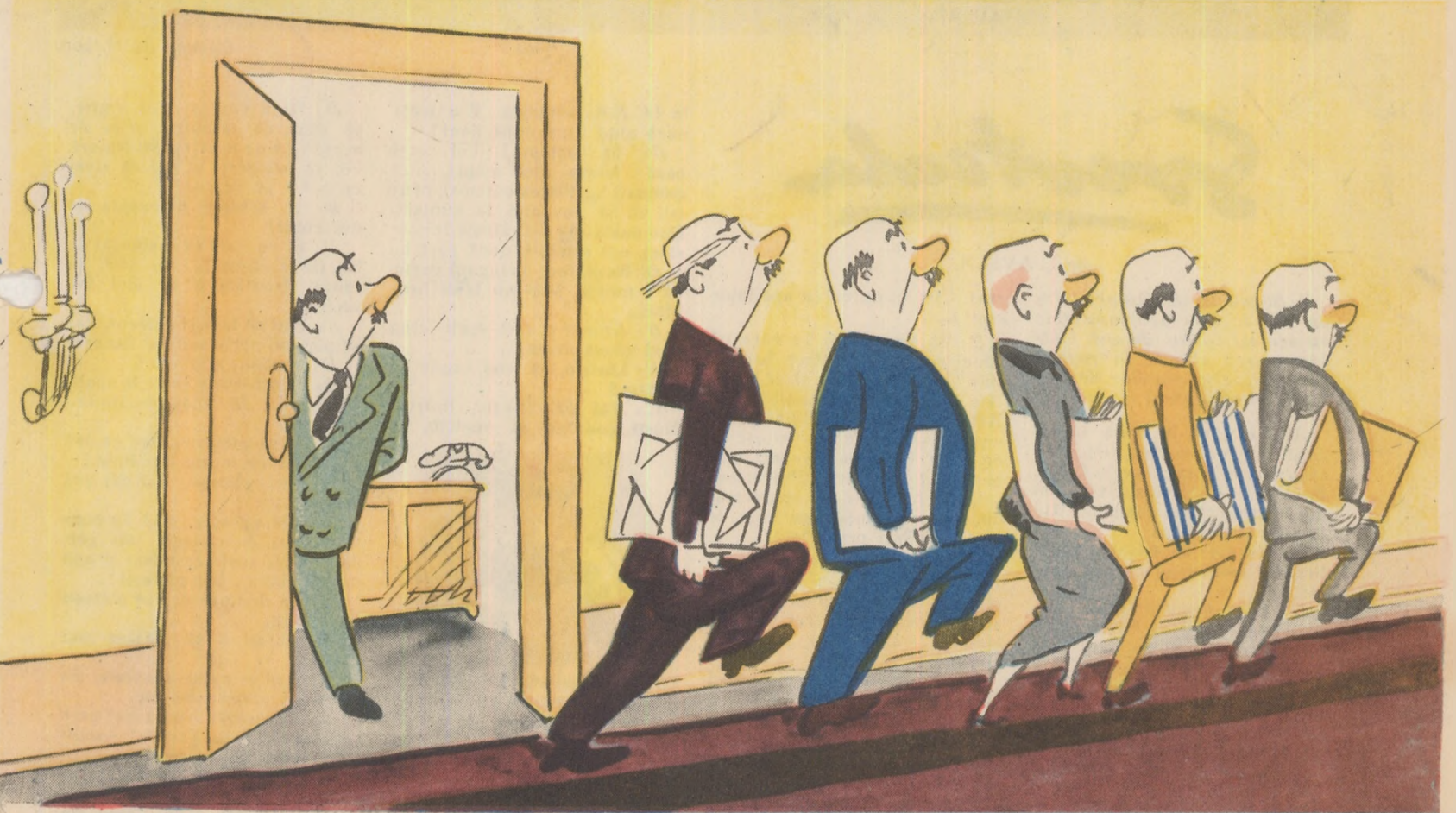

DIRECTORUL I-A CONVOCAT...

...ȘI I-A PRELUCRAT!

AGLOMERAȚIE

- Trebuie să plătești amendă. Avei bilet de clasa a II-a și stai pe clasa I.

Deși în ultimele zile s-au mai atașat vagoane restaurant la unele trenuri pe distanțe mari, personalul București-Timisoara e încă lipsit de acest vagon.

- Compartimentul ăsta-i ocupat!
- De către cine?
- Nu știu, și de aceea nu dau drumul nimănui!

CĂLĂTORUL CARE A CONTAT PE VAGONUL RESTAURANT

- Ce te uiji așa? Doar nu-i tren cu tichet!

Desene de H. Leru

Socoteala

de I. AVIAN

Acțiunea se desfășoară într-un bloc în care apartamentele au același contor de apă. Chiriașii s-au adunat în sedință pentru fixarea sumelor de plată. Gălăgie, agitație.

A: Tovarăși, de două săptămâni ne tot certăm. Dacă nu ajungem la o înțelegere, I.C.A.B. ul ne închide apa. Să plătim după numărul persoanelor din fiecare apartament.

B: Nu sint de acord!... Unul bea mai mult, altul bea mai puțin.

C: Dacă o luăm după sete, nu plătesc nimic. Eu sufăr de hipertensiune, și nu beau nici un pahar cu apă.

B: Las' că te știi eu. Nu bei, dar în schimb faci în fiecare zi duș... Asta înseamnă cel puțin cinci sute de pahare zilnic.

C: Și dumneata nu faci duș?... B: Nu, eu mă spăl la chiuvetă. Când fac duș, răcesc.

D: Aha, te-am prins! Răcești, va să zică! Și dacă răcești, bei

ceai. Cite ceaiul cu apă folosești?... B: Tu vorbești? Tu care îți aduci cumnații să facă baie la tine? Să plătească și ei cotă! N-o să se spele pe banii mei!...

Asta e! Dacă plătești dumneata o parte, înseamnă să plătesc eu un sfert, că n-am cumnați, nici nepoți, nici bunici. Sint orfan. C: Orfan, dar în schimb ai două jigodii mops pe care le scald de trei ori pe zi!...

B: Ei scald în aceeași apă! Nu plătesc decât o treime. Să plătești dumneata două părți, că ai un cîine lup, de trei ori mai lung ca mopsii mei. Și bea de stînge!...

D: Cîinele meu nu bea apă! C: Dar ce bea? Țulcă?... D: Nu te privește, că nu bea din sticla dumitale!

C: Bea domnule, bea! Bea din salariul meu! N-o să muncesc eu pentru ca Grivei al dumitale să facă băi de aburi!

A: Tovarăși! Incasatorul de

la I.C.A.B. așteaptă. E a treia oară cînd vine după bani!

B: Să aștepte! Lui ce-i pasă! N-are nici mopsi, nici cumnați!... Plătește numai pentru el. Să revenim la subiect. Dumneata ori dai cîinele la ecarișaj, ori plătești două părți!...

D: Ba plătesc o singură parte, că e minor. Nici nu latră încă bine!...

B: Atunci o să-l speli cînd o să plouă afară!...

E: Liniște, vă rog, unde ne trezim?

C: Păi da, frește, liniște! Nu-ți convine să vorbim, că

D: Dacă vor să facă vizite, să vină cu termosul plin, de acasă! Că nu ne-ați găsit fraieri, voi să petreceți și noi să stăm cu ochii pe contor!

B: În schimb dumneata ai doi copii!

D: Și ce vrei să insinuezi?... Să fie sănătoși!... Și, uite, în ciuda dumitale o să mai fac unul!...

E: Poți să faci și gemeni, dar să plătești parte pentru fiecare!

D: Pardon, sint mici.

B: Și scutecele în ce le speli? În frișcă? În apă, domnule! Plătește!

D: Să-ți plătesc: Dar ce, mă rog, sint scutecele dumitale?

C: Ori plătești, ori dai apa înapoi!...

D: Mă, aposule, mă! Tu consumi mai mult decât toți ceilalți! Am auzit că ai luat și apă la plămîni!... S-o plătești!...

C: Ba dumneata o să plătești mai mult.

D: Ba eu o să plătesc mai puțin.

E: Așa e, aveți dreptate. Eu însă nu plătesc de loc.

A: Tovarăși! Nu vă mai certati zadarnic!... Tăcere! Ascultați: ne-a închis apa!

B. C. D. E.: Cum? Ce? Ne-a închis-o? Ia uite, frate, ce ghinion! Tocmai acum, cînd am căzut de acord!...

familia dumitale ar trebui să plătească jumătate din suma întreagă! În fiecare zi primii musafiri.

E: Nu-i primim în cadă!

B: Dar dulceața le servim, nu?

E: E dulceața mea!

B: O fi, dar apa e a noastră!...

ÎNTÂMPLARE LA ODIHNĂ

Povestea mea începe odată cu ziua cea mare, în care am plecat în concediu. Eram nespus de fericit.

Administratorul casei de odihnă m-a repartizat, „la cerere”, cu un tânăr într-o cameră. Ne-am împrietenit repede. Am discutat despre

viață, despre piață și despre orașele natale, până noaptea târziu, când am adormit.

Peste un ceas, un zgomot neobișnuit mă trezește. Ce-o fi?

Sfor... sfor... sfor... Colegul meu de cameră sforăie, ca-n țara lui Papură Vodă.

N-am dormit toată noaptea. Abia am așteptat să se facă ziuă. Dimineața m-am dus la administrator și l-am rugat să mă mute în altă cameră.

- Bine, tovarășe, mi-a promis el, se aranjează!

- Mulțumesc, mulțumesc, dar... cum să-i spun tovarășului de cameră că plec?

- Nu-ți face probleme. Îi spun că ți-ai găsit un prieten vechi și că vrei să te muți cu el. Așa obișnuim noi să-i mutăm pe cei cărora sforăitul colegilor de cameră le tulbură somnul!

Zis și făcut. M-am mutat seara în noua mea cameră. Aici n-am găsit pe nimeni.

Cînd, deodată, aud o bătaie în ușă și văd că intră un bărbat.

- Am fost repartizat în cameră cu dv.

La culcare am fost atent dacă sforăie sau nu. Nu sforăia. Am dormit buștean și m-am trezit bine dispus. Un om minunat, care te lasă să dormi toată noaptea. L-am așteptat în seara următoare până aproape de 12, dar n-a mai venit. Dimineața, patul lui, tot gol. Noul meu coleg de cameră are desigur... alte metehne. Ce i s-o fi întîmplat?

Mă duc la dejun și de cine credeți că dau? De noul meu coleg de cameră, care mă întîmpină încurcat:

- Să vedeți, începe el, roșindu-se, mi-am găsit un prieten vechi... și m-am mutat cu el!

VASILE POP

POMPE FUNEBRE

BICICLISTUL - Nu cumva ai vreo pompă??

Desen de Paven

Desen de Benedict Gănescu

- E obsedată de ortografie. Pune punctuația la toate convorbirile!

Mica Publicitate

Găsit

două palme aparținînd dudule drăguță, în cursul zilei de 10 noiembrie, pe bulevardul 6 Martie, în fața cinematografului „Lumina”.

Păgubașul fiind eu, predau vadul oricărui amator. Adresați la ziar, sub „obraz primitor”.

Prodau

limba franceză, jargon rezumat, garantez în trei zile cunoaștere la perfecție ca și mine. Adresați la ziar sub „Discur”.

Tenor

ocazional caut post operă. Actualmente cînt noaptea de la două în sus pe stradă, dar conflict cu milițienii, neamatori muzică, în loc cer bis, cer buletin. Adresați ziar sub „Travinlata”.

Schimb

una pereche pantofi talpă dublă, contra una pereche ciorapi talpă simplă. Adresați ziar sub „Bătător bulevardist”.

Ofer

pachet țigări „Mărășești” contra una roată surcele. Eventual talaș. Adresați ziar sub „Fumător forestier”.

Secretară

drăguță, 'nălțuță, blonduță, nu știu mașina scris, nu am pregătire, caut director indulgent. Adresați ziar sub: „Viața-i scurtă”.

Logodnic

caut logodnică, Adresați ziar sub „Ce post are tata?”

Soț

răbdător, ofer cartea de bucate a soției contra una mîncare caldă. Adresați ziar sub „Ochii și jumări”.

S. R.

„URZICA” 5

PORTRET

Nu-l întreba, că totul e-n zadar,
El n-are-n general nimic de spus
Decît formule de vocabular:
„Interesant”, „mai știi” și „nu-i exclus”!

Odată cu răspunsul eozio
Observei cum peste buze îl adie
Un zîmbet vag, nesemnificativ,
În chip de „eminentă cenușie”.

Îți povestești cu sufletul la gură
Succesul tău măreț și palpitant;
O umbră parcă-i trece pe figură
Și-ți spune doar atît: „Interesant!”

Și cînd entuziasat, tu te socoți
Explorator al anului 3000
Nu reușești din calmul lui să scoti
Decît un gest dubitativ: „Mai știi!”

Nu-l consulta, că totul e-n zadar,
El n-are-n general nimic de spus
Și minusculul său vocabular
Va dispărea cu dînsul. Nu-i exclus.

MIRCEA PAVELESCU

Teatrele Bucureștene

de AL. STOIAN

Mai acum câteva zile mă cheamă secretarul de redacție. „Stimabile, zice, un reportaj!”
- Despre...?
- Stagiuina de toamnă, stimabile!
- Care... stagiune? Ingîn eu, prestîmînd catastrofa.
- Stimabile, (asta e vorba lui preferată) teatrele. Lipsuri, greutăți, etici, etici. Urgentîssim, stimabile!
- Nene..., încerc eu.
- Nimic, stimabile, sare el ca ars, fără figuri. Simbătă la 13,30! Și, ca și cum nici n-aș fi existat, își reia lectura.
- Bine, încerc eu să-l înduplec, dar habar n-am... Mă duc... maximum de două ori pe lună la teatru (m-aș duce eu mai des, dar de unde bilete?!), nu cunosc culisele, actorii...
- N-ai decît să-l cunoști, la nevoie la-ți un colaborator, un actor, un regizor, colîndă cu el prin teatre, la contact cu realitatea... și... simbătă la orele 13,30...
A doua zi am luat contact cu realitatea. Realitatea se nu-

mea - să-i zicem - Popescu, actor la unul din teatrele bucureștene.
- Frate dragă - îi zic eu - aș vrea să colaborăm... și așa și pe dincolo... încerc să-i spun cum stă povestea.
Dar Popescu nici nu mă lasă să-mi termin bine vorba.
- A, nu, dragule, vezi de altu'! Vrei să nu mai văd scena?
- Cum asta? mă mîr eu.
- Păi, dacă e vorba de greutățile din teatru, ar trebui să dăm în regizori. Și încă tare! Fîindcă sînt netalentați, necultivați, nedisciplinați. Ei sînt racila cea mai gravă...
- Cu atît mai bine! Să dăm în ei și...
- Ce vorbești, dom'le, mă tale el, ca să nu mai fîu distribuit în nici o piesă? Iartă-mă, dar mă grăbesc. Repet un rol important în „Oameni curajoși”, așa că...
Scena s-a consumat aldoma de douăzeci de ori cu flegare din cei douăzeci de actori pe care i-am rugat să colaboreze cu mine. M-am gîndit să mă adre-

sez regizorilor. Ei doar nu aveau să se teamă că nu vor fi distribuiți.
- A, nu! a sărit primul (ca și al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea...), nu, dragul meu, nu vreau să mă pun rău cu actorii. Dacă ar fi vorba să facem o treabă serioasă, ar trebui să lovim în actori. Și încă tare! Majoritatea lor sînt netalentați, necultivați, nedisciplinați, ne... Dar, ce să mă vorbim?! Nu mă bag! Știi ceva spus Hamlet: „Mai bine un epitaf prost după moarte, decît să intri de viu în gura actorilor!” Ura! Mă grăbesc. Am repetițiile cu „Oameni de bună credință”. Așa că...
Obosit și deprimat, neștiind ce să fac, am ocolit redacția și m-am dus să mă reculeg în Cîsmigiu. Iată-mă pe o bancă în rotonda străjuită de busturile marilor noștri scriitori. „Ce mă fac? Ce mă fac?... Reportajul...” Capul îmi vijile... „Pînă simbătă... Stimabile...” Cine a spus „Stimabile”?... Unde-i secretarul de redacție?... Aha, mă ur-

măreștel” Mă uit în jur. Nimeni. Și totuși am auzit... „Stimabile”. Aud din nou. Clar și distinct. Sînt că-nnebunesc. Îmi iau capul în mîini. „Dumnezeule, am halucinații...” Cînd aud pentru a treia oară: „Stimabile, hei stimabile, unde te uști? Aici sus!” Cînd îmi ridic ochii, n-o să mă credeți! - Îmi vorbea Caragiale. Chiar el. De sus, de pe soclu. Mă privea pe deasupra ochelarilor „pince-nez” și-mi zîmbea.
- Ești publicist, onorabile, ai?
- Da... abia izbutesc eu să-mi mișc buzele.
- Și-ți cauți colaboratoarele?
- Da, malestre, dar nimeni n-are curaj. E o rușine!
- Curat...! Știi ceva? Eu conștient la onoarea dumatăle de publicist, așa că, dacă ai vrea, ca om de teatru, mai mult sau mai puțin onest și imparțial ca tot românul, sînt gata să te ajut!
Firește că am primit cu mare bucurie și l-am invitat pe I. L. Caragiale s-o pornim împreună într-o vizită prin teatrele bucureștene.
- Ce vorbești, dom'le? Cum s-o pornesc așa, în chip de statute? Unde ai mai auzit dumneata un om umblind pe stradă, cu socul după el?
- Și atunci, cum ne documentăm? am întreb eu intrîgat.
- Mofuri, monșer, mofuri, parcă mulți se documentează altfel decît din auzite! Ulte și eu, sînd aici sus, am auzit, de pildă, că

LA TEATRUL NAȚIONAL

care-mi poartă numele, există un actor. Mare actor! Al porului! Costache Antoniu. Ce creație a făcut, dom'le, în „Scri-soarea” mea, cu rolul „cetățeanului”? Bronz, nu alta!
- Ei, și ce-i cu el?
- Ai puținică răbdare, venabile! Cum ziceam, dumnealul, persoană importantă, om în toată firea, decan la Institutul de teatru, joacă în „Ultima Oră” pe un conferențiar universitar de care se amorează o

studentă. Păi, se poate?! Auzi dumneata, la vîrstă dumnealul! Păi dacă o merge tot așa, bietul om o să se trezească într-o zi distribuit - că tot are talent!
- în Spiridon, băiat pe procop-seală din „Noaptea furtunoasă”!
Păi, fă-ți idee dumneata!
- Rezon!
- M-am gîndit într-o vreme să-i trimît vorbă maestrului!

Sahighian și d'Artagnan

Motto: „Cel trei mușchetari”, piesa lui I. Sahighian, a fost jucată și la Paris sub semnătura: Al.Dumas și Auguste Marquet. Cam pe la 1856, e drept, dar ce importanță are?

Ilustrare Ion Sahighian.
Eu, binecunoscutul d'Artagnan
Maestrul-al-spadei, mușchetar francez
Din vremea cînd din Luoru, Louis Treize *)
Se clondănea mereu cu Cardinalul,
Aș vrea să nu m'amesteci în scandalul
Iscaț recent de piesa dumatăle
Și vreau să precizez pe această cale
Că nu admit pe cei din Romînia
Ce-mi pun în dubiu genealogia.
Și de aceea, tată-mă, sînt gata
Să-ți spun, după cît știu, cine a fost tata.
Pe la o mie-opt sute și ceva
Un vechi admirator de-al meu, Dumas,
Romancler distîns, de anvergură,
Mi-a dat oiață în literatură
Și în posteritate m-a înscris
Alături de Athos, Portos și Aramis.
Voind să mă perpetueze-n dramă
Tăticul meu Dumas mi-a luat și-o mamă
Cu care să mă nască încă-odată
(Această mamă e de fapt tot tată)
Știu că-l cunoști, ilustre, cine e.
Îl ai și-n bibliotecă, e Marquet.
Dar tată că de-o vreme, doamne sfînte,
Pretinzi și dumneata că-mi ești părinte
Și că m-ai fi creat pe romînește.
Acum o întrebare se tvește:
Cum? M-am născut ca o minune-a firii
În rate, la Paris și-n Dealul Spirii?
Nu mi se pare tocmai „lînă-n lînă”
Etnicitatea mea franco-romîna.
Totuși mă-întreb dacă nu ești cumoa
Pseudonimul lui „Marquet-Dumas”.
Iar dacă ipoteza de mai sus
Nu-i cea reală, am ceva de spus:
Pe drumul pieselor „originale”
Te sfătulesc s-apuci o altă cale
Care nu dă prilejuri de cancan.
Copilul adoptiv,

Charles d'Artagnan

p. conf. KAPA

*) Al treisprezecelea. Număr cu ghinion!

Alexandru Fintil, prim regizor al teatrului...

- Și?
- E ocupat. Pune-n scenă „Dușmanii”, de Gorki.
- Păi, parcă și anul trecut repeta tot „Dușmanii”?
- Și ce? Crezi că-i așa de ușor să vii de hac... „Dușmanilor”?
- Dar despre

TEATRUL „C. NOTTARA”

ați putea să-mi spuneți ceva?

- Firește! De-un par egzemplu: disciplina. E admirabilă, e subtilă, putem zice, dar lipsește cu desăvârșire!
- Din ce cauză?
- Din cauza grijii față de om!
- Nu pricep!
- Ai puținică răbdare și am să-ți explic. Să zicem că s-a fixat ezicțit, adică repetițiile, la orele 10...

- Ei?

- Unii au, n-au motive, intruzie regulat.

- Și direcția nu ia măsurile?
- Vezi bine că nu! Grija față de om! Dacă-i sancționezi pe cei mai puțin „scrofuloși la datorie”, înseamnă că-i lovești. Lovindu-i, înseamnă că omul suferă. Dacă-i faci pe om să sufere, înseamnă că n-ai grijă de el... Așa că chiar când lipsește un actor de la spectacol, cum a fost cazul mai în urmă cu câteva luni cu interpretul rolului Piotr din „Micii burghezi”, crezi că direcția a luat vreo măsură împotriva lui? Ași!
- Am înțeles, grija față de om!
- Tocmai! Dacă artista Ana Barcan e bolnavă, poți s-o lași așa? Trebuie să te ocupi de ea, nu?

- Firește!

- Și dacă ea trebuie să plece pentru tratament la Karlovy Vary, nu-i așa că nu poți s-o împiedici, ci, dimpotrivă...?

- Firește!
- Și tratamentul ăsta nu durează o zi-două, ci o lună jumătate, nu?
- Firește!
- Și în vremea asta, repetițiile cu „Vrăjitoarele din Salem”, în care Ana Barcan are un rol principal, le suspendăm, nu?
- Firește!... Adică stați. Ana Barcan n-ar putea fi înlocuită cu o altă artistă, că doar sint

Regizoarea către sufler: - Hai să începem repetiția; cine știe când or să vină artiștii!

altea artiste talentate la „Nottara”?

- Firește, numai că direcția teatrului nu gândește la fel. A plecat Ana Barcan la Karlovy

Vary, suspendăm repetițiile cu „Vrăjitoarele din Salem” până se întoarce ea! Vezi ce-nseamnă grija față de om?

- Bine, dar grija față de „Vrăjitoare”?

- Ei, aici mi-ai plăcut. Bravos! „Grija față de vrăjitoare”? Dar ce, noi încurajăm misticismul și superstițiile? Ei! Să știi că nu mă așteptam! Ei, ne-am proccpsit!

LA TEATRUL ARMATEI

În schimb, nu pleacă nici unul dintre actori la Karlovy Vary, ori măcar la Tușnad sau chiar la Mizil...

Din distribuție: cei doi protagoniști care interpretează rolul lui... Vornicu (Ionescu Pantele și Dublureanu Vasile - zis „omul din umbră”).

- Dar de ce-ați vrea dumneavoastră să plece?
- Eu nu! Dublurile!
- Care dubluri?

- Actorii care dublează unele din roluri în piesa „Cel trei mușchetari”. Dacă ar mai pleca vreunul din titulari, ar mai apuca și ei să joace, dar așa, stau pe afiș, dar pe scenă nu-i vede nimeni. De pildă, Natașa Nicolescu, Niculescu Cadet, Angela Teodorescu, Theo Partisch, Napoleon Crețu și alții se gîndesc cu plăcere la ziua în care vor juca și ei rolurile pe care le visează. Numai că atunci D'Artagnanul lui N. Crețu va avea păr alb și crize de sciatică, iar Natașa Nicolescu va avea vîrsta bunicel grațioasei doamne Bonacieux!

- Dar de ce nu ia direcția măsurile?

- Ehe! Ești tare în machiaj! Icuri, stimabile! Parcă n-ai ști că direcția-n persoană, împreună cu direcția de scenă, face și desface o distribuție!

- Și atunci de ce-i mai trece pe afiș?

- Ca să nu-și închipule careva că la Teatrul Armatei sint actori neîntrebuințați. Vezi ce-nseamnă o justă distribuție a forțelor? Unii pe scenă, alții pe afiș!

- Și cînd te gîndești că acum doi-trei ani, la același teatru, aceeași direcție a făcut, la piesa „Vlaicu Vodă” o distribuție dublă. Și nu numai pe afiș! Și-a fost succes! Fiîndcă veni vorba de Vlaicu Vodă, nu mai știți cumva vreun „vodă” d-ăsta? Direcția Teatrului Armatei caută... Cîți l-a avut, pe toți l-a jucat. Ion Vodă, Vlaicu Vodă, Despot Vodă...

- Dacă-i așa, nemalavînd nici un „vodă”, o să joace vreun Vod-evil!

- Poate ați aflat ce s-a mai întîmplat la un alt teatru,

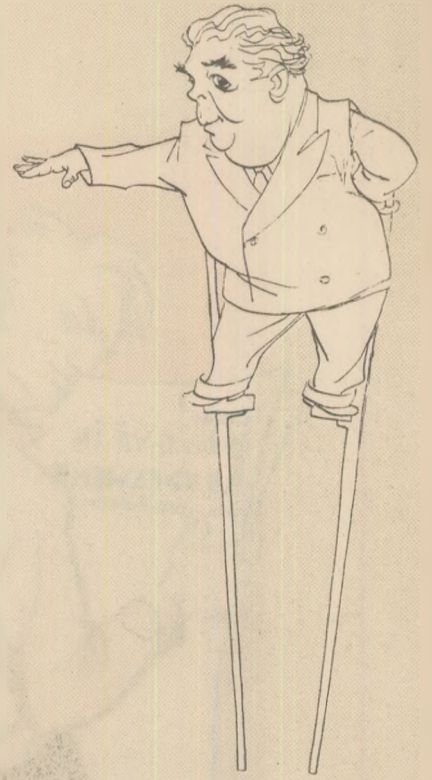
LA TEATRUL MUNICIPAL

de pildă, de cînd s-a deschis stagiunea!

- Care stagiune, stimabile?
- Stagiunea de toamnă!
- La Teatrul Municipal nu există stagiune de toamnă!
- Bine, dar toate teatrele...

- Toate teatrele, da' „Municipalul” nu! Fiîndcă în fiecare toamnă, acest teatru face reparații, amenajări, îmbunătățiri... așa că porțile se deschid abia în iarnă. Anul ăsta a început-o, ce-i drept, pe la mijlocul toamnei, dar, tot din cauza veșnicelor reparații, Teatrul Municipal și-a deschis porțile la...

„Sf. Sava”! Dacă vrei, să-ți vorbesc despre stagiunea de iarnă... Dar ce faci, stimabile, dormi?... Hei, stimabile, stimabile! De-asta-ți arde dumitale? Să dormi pe-o bancă în Cișmigiu, în vreme ce noi te așteptăm cu reportajul?! Te-am căutat peste tot... „Aoleu! Secretarul de redacție! Bine, dar Caragiale...? Am visat!... Și reportajul? Cum o scot la capăt cu reportajul? N-am scris nici un rînd... Ce mă fac în Jale!... Curat jale!”

Ion Antonescu Cărăbuș: - Primesc roluri numai pe măsura mea!

Desene de Cik Damadian

In general, teatrele nu folosesc pictori afișisti pentru executarea afișelor de teatru

- Regret, dar avem afișistul nostru!

— Te invidiez nepoate, că ești tânăr și te ia în armată...
— Of! și eu te invidiez, bunicule, că nu te mai poate lua!

Desen de V. Timoc

ADIO, DOMNUL BLANK!...

Așadar, domnul Blank a plecat. După cum explică presa vest-germană, cancelarul Adenauer s-a supărat pe domnul Blank și l-a dat afară din ministerul ce cu onoare conducea. De ce s-a supărat cancelarul? Că domnul Blank ar fi făcut niște greșeli. Greșeli „psihologice”. Adică era antipatic și nepopular, și el și noul Wehrmacht pe care l-a înjghebat. La drept vorbind, e foarte adevărat că domnul Blank era antipatic, nimic de zis. Ba chiar mai mult decât atât. Dar pentru „greșeli psihologice” asemănătoare a mai fost dat afară odinioară la noi, după cum știe toată lumea, unul pe care-l chema Păun și era acar de meserie.

Nu trebuie să se creadă, doamne ferește, că

vrea cineva să-l scoată nevinovat, basma curată, pe domnul Blank. Domnul Blank rămîne, negreșit, una din cele mai puțin curate basmale din al patrulea Reich al domnului Adenauer. Osirdia lui patetică în slujba remilitarizării va să rămînă pururi în amintirea poporului german, dacă nu chiar a lumii întregi. Dar de aici și pînă la a-l face un fel de ober-șap ispășitor e o oarecare distanță. Căci cine are timp să creadă, dintre cetățenii de la patru ani și jumătate în sus ai Republicii Federale, că domnul Blank a înjghebat Bundeswehr-ul cu de la sine putere și că a făcut „greșala psihologică” de a-l reintegra pe foștii SS în noua armată de capul lui?...

IN LU FAPT

A se scufunda

Ziarul francez „La Presse” reproduce declarațiile viceamiralului Amanrich în legătură cu recenta catastrofă navaică de pe urma căreia a pierit marea transatlantic Italian „Andrea Doria”:

„E penibil să constăți că comandantul lui „Andrea Doria”, vinovat sau nu (N. R. de pierderea vasului) n-a găsit de datoria lui să se scufunde odată cu vasul său”.

Viceamiralul însă găsește de datoria lui să se scufunde cu totul în ridicolul acestui desuet cavalerm naval, de pe vremea lui Columb!...

Poftiți în vagoane

Într-un număr recent al ziarului „Le Drapeau Rouge”, corespondentul Pierre Fel publică un amplu reportaj cu privire la situația învățămîntului francez în ajunul noului an școlar. Descriind starea jalnică a localurilor — și așa cu totul insuficiente — unele vechi, dărăpănate, altele înjghebări de mîntulală, fel de fel de „clase-coridor”, „clase-vagoane” și „clase-depe-dînte”, sau sordide barăci ridicate în grabă — curțile de recreație, Pierre Fel încheie cu următoarele rînduri:

„Cine va mai putea vorbi de civilizația creștină și occidentală, cînd, în prima zi de școală, pe stadionul Valeyre, strada Rochechouart, în al 9-lea arondisment al Orașului-Lumină, o învățătoare va striga către copii, bătînd din palme: Recreația s-a terminat, poftiți în vagoane!”

Arme și ouă

De la o vreme, presa americană se arată îndispusă de... surplusul de produse agricole al Statelor Unite. Diferite voci interpretează în fel și chip fenomenul, căutînd cea mai expeditivă soluție. Unii recomandă rețeta de mult consa-

Dar, mă rog, domnul Blank s-a făcut antipatic și a plecat. Gutte Nacht și cale bătută!... Ce te faci însă cu Bundeswehr-ul? Că și el e grozav de antipatic și nepopular! Crede că cancelarul că domnul Blank poate plăti, într-o soteală rotundă, și pentru antipatia lui proprie, și pentru cea a noului Wehrmacht? N-are să fie chip. Judecînd după fierberea antimitaristă a poporului german, s-ar părea că plecarea domnului Blank nu achită toate conturile. S-ar părea că mai e nevoie și de alte plecări. Cine să mai plece? — o să întrebați. Cine e antipatic și nepopular ca domnul Blank, sau mai rău ca el. Să plece Bundeswehr-ul, că mai antipatic ca el nu există... Să plece... dar, mă rog, astea sînt chestiuni ale guvernului de la Bonn. Să și le rezolve singur. Noi nu ne băgăm...

Cert e că domnul Blank a plecat. În locul lui a venit domnul Strauss. Înainte de a pleca, domnul Blank mai apucase să înlocuiască alăturile războinică din fanfare cu... saxofoane. „Greșala psihologică” nu i-a servit la nimic. Și apoi saxofoanele sînt rude apropiate cu trompetele. Să sperăm că domnul Strauss va introduce clavecine și harpe. Domnul Blank nu apucase să înlocuiască (poate nici n-avea de gînd) marșurile tradiționale ale cazoneriei

MINA ELOR

EXPLICAȚIILE UNEI CRIME CU IFOS DE CRUCIADĂ

este ocean: „Aruncați grâul în mare sau sarele locomotivelor”. Alții, nu mai puțin valști, recomandă - lucru, de altfel, înșelător - „scoaterea la pensă” a terenurilor agricole. Soluții, care - cum se vede - nu țin seama de cauzele adânci ale fenomenului, și, în mare, nu pot spera să-l rezolve de-

Însă că un condei ingenios al presei americane, Dorothy Thomson, pare hotărât să găsească o cale de coarne și să rezolve lucrurile de față.

Că s-ar putea găsi un mijloc - exclamă Dorothy Thomson - de a transforma terenurile și cerealele în arme!... Căci, suprafețele de arme nu există. Imediat ce se găsește punctul, se inventează una mai bună și veștile se demodează.

Interpretarea lui Thomson se apropie într-adevăr de miezul lucrurilor. Dar cum să transformăm produsele agricole în arme? Cu ce ouă să le folosim? Ele devin adesea proiectilele temute ale spectativilor la diferite spectacole de pe Broadway sau la unele întruniri sportive. La fel se întâmplă uneori și cu cartofii, și cu cerealele și alte articole asemănătoare, care s-ar putea extinde însă o asemenea utilizare la acești produse, ce te faci cu ei, ce te faci cu untul?...

Dorothy Thomson meditează desigur în privința găsită soluției mintuitoare. Până în prezent, însă, plătitorii de infructuositatea războiului, distinsul condei al presei americane, nu pot reține să nu exclame totuși, potrivit expresiei: „Războiul rece... - asta e soluția de clasă pentru prosperitatea americană”

...mație de un cinism caracteristic, pe care îl consumăm de ouă și cartofi din țară, dar din ce în ce mai dispuși să o înlocuim cu un bombardament cu... arme vegetale...”

G. D.

Să sperăm că domnul Strauss (o, coincidență!) va veni cu valsuri... așa e întotdeauna, de orice schimbare de guvernare. Speranțe de mal bine... La drept vorbind, cam astea ar fi toate speranțele de care se leagă de plecarea domnului Strauss de la conducerea țării, clăvele pe care și valsuri... De ce să ne amăgim? De ce să ne lăsăm amăgiți? nu Blank, săracul, era tărtoarul remilitarizării și nu domnul Strauss va fi Ingerul de război. Și într-un sens și într-altul, luându-l în considerare, mult mai puternic. Plecarea domnului Strauss e însă un indiciu că forțele opozitare împotriva remilitarizării sporesc și pe teren, încet dar sigur. În ceea ce privește plecarea domnului Blank, acesta este un bun augur pentru o Germanie nouă, și - să mă ferțe domnul Strauss - și un lăptos. Parcă mi-e mai simpatic domnului Blank, acum că a plecat...

...lume-mi căltătorule, să-l salut, împreună cu tine, din adâncul inimii... domnule Blank!...

ION CĂLIMARĂ

Intr-un articol recent, ziarul american „U. S. News and World Report” scria:

„In general nu se ține seama destul de faptul că francezii au în momentul de față peste un miliard și două sute de milioane dolari (420 miliarde de franci), capital angajat în Egipt. Aproape jumătate din acțiunile Companiei Canalului de Suez sunt deținute de francezi. Patru bănci franceze posedă 11 bănci subsidiare în Egipt. De asemenea, capitalurile franceze controlează principalele bănci din Cairo. Nouă companii de asigurare franceze sunt stabilite în Egipt. Firme industriale franceze au acolo însemnate uzine, precum și o rafinărie de petrol pe Nil. Numai englezii au în Egipt interese mai mari decât ale francezilor...”

Precizările ziarului american, atât de amănunțite și bine informate, par să ascundă, între altele, și aduldmecearea pofticioasă a businessmenilor și magnaților financiarilor de dincolo de ocean după o pradă, care, deocamdată, se află, vai!, în ghiarele prietenilor și aliaților lor europeni, dar care, cine știe, la un moment dat - grație unei „mediații dezinteresate” sau în cadrul nobilei lupte a „anticolonialismului” american - ar putea fi împărțită „frățeste”, ca petrolul iranian, sau „eliberată de jugul colonial”, ca în cazul Vietnamului de Sud.

În această chestiune, însă, judecând după „primirea” pe care au făcut-o recent invadatorilor anglo-francezi, guvernul și poporul Egiptului se pare că au un punct de vedere cu totul diferit.

În afară de asta, însă, cîntărind bine amă-

nuntele furnizate de ziarul american și luând aminte la cele 420 de miliarde de franci, devine mult mai clară, explicabilă, îndrăgirea guvernurilor de la Paris și Londra, frenesia cu care ele înțeleg să lupte pentru „apărarea” principiului libertății, al progresului, al democrației, al etc., pe care Egiptul, naționalizînd Canalul de Suez, le-a... ultragiătat atât de „scandalos” și „inadmisibil”.

Devine mai clară, frește, în lumina miliardelor cu pricina, „jertfa înălțătoare” a armatelor domnilor Mollet și Eden care n-au prețuit, în numele „progresului”, să prefacă în ruine Port Said-ul, în numele „democrației” să readucă în Egipt lagărele și plutoanele de execuție, în numele „libertății navigației” să blocheze Canalul de Suez pentru luni de zile, în numele „drepturilor omului” să masacreze 15 000 de cetățeni pașnici din Port Said!...

Ca proporții cifrice, frește, 15 000 e un fleac pe lângă 420 de miliarde!

Și totuși, paravanul demagogic al agresiunii franco-englize, gargara ipocrită cu vorbe mari, n-a mai putut înșela pe nimeni. Întreaga omenire a condamnat în mod hotărât crima cu ifos de cruciadă.

Printre vălurile azurii, imaculate, ale „nobilității sacrificiului”, s-a văzut mina lungă, tremurînd de aviditate, întinzîndu-se după sacii cu aur.

Bătrina, binecunoscuta mină sclerosată, mină jilț de șinge, a borfașului colonial!...

GEO DUMITRESCU

„Se transmite muzică grea!...”

Desen de V. Vasiliu

PICTORUL

DIN EXPOZIȚIA DE SCULPTURĂ SATIRICĂ

Alexandru
Benczeđi

„URZICA” IA NOTĂ

„Urzica” și-a luat într-o zi carnetul și a pornit să viziteze câteva întreprinderi Industriale renumite prin calitatea produselor lor. Ghinionul însă a făcut ca „Urzica” să-și uite mânușile de catifea la redacție. Așa se explică faptul că, odată cu realizările, au apucat să se strecoare în carnetul ei și unele lipsuri.

Felurite dulciuri...

Fabrica de produse zaharoase „București” indulgește zeci de mii de consumatori cu bomboane, ciocolată și numeroase alte specialități de cofetărie. În afară de aceste sorturi, fabrica „București” mai cultivă, însă, și elemente ca: Genosu Elena, o bomboană de față, care își depășește zilnic norma cu peste sută la sută; Păcuraru David, băfat dulce, care, printr-o ingenioasă raționalizare la secția „Șerbet”, a izbutit să dubleze producția zilnică; Bizilac Petru, o adevărată bucătărie de ciocolată, care dă produse de cea mai bună calitate.

Ceea ce nu înseamnă că în fabrică nu se găsesc și bomboane acre: Conclu Elisabeta, de exemplu, sau Nuțu Constanța, care în loc să ambaleze produsele, se ambalează în certuri și scandaturi fără sfârșit.

Mai există și bomboane de păcăleală, ca: Măcriș Petre, bibliotecar cu program, dar fără cititori; Cojocaru Diamanta, presupusă responsabilă culturală etc. Acestea sînt bomboane de păcăleală, pentru că fabrica s-a păcălit încredințându-le importante sarcini obștești, de care nu se achită.

... Și migdale amare

Înainte de a părăsi „zaharoasele”, „Urzica” a trecut prin vestiarul unității „Urs de Dorna” și s-a oprit plouată (din pricina găurii din plafonul vestiarului!) în sala de prăjit cacao, unde a

remarcat... nu, nu parfumul de ciocolată, ci grămezi numeroase de materiale care formează adevărate obstacole pentru lucrătorii de aci.

— E bine ca oamenii să învețe să sară peste ele — ne explică tovarăsa Mazilu, șefa unității — pentru că activitate sportivă tot nu avem!

Așa că țevăria, cărbunii, plăcile de piatră, țevile nefolosite și zeci de alte „mărunțișuri” continuă a fi depozitate aci, iar lucrătorii sar mereu peste ele, unii mai ușurel, alții mai greoi, mă rog, după vîrstă. Nu crede tovarăsa Mazilu că situația... sare în ochi?

Etajul cu pricina

La fabrica de încălțăminte „Kirov”, activitatea e în toi. Numai la etajul I, unde se lucrează încălțăminte mecanică, activitatea e mai mult mecanică decât legată de producția de încălțăminte. Și asta se vede foarte clar după bombele și strimbele, după papucii care minjește fețele, sau după șopile din tocuri (foarte îngrijit acoperite cu ceară, de altfel).

„Cine răspunde de calitatea finisajului, asi?” întrebăm. — „Maistrul Dumitru Rață!” ni se răspunde. — „Cum rață? că după calitate e mai mult bobog? Și controlul tehnic? Cine-l efectuează?” — „Tehnicianul Lazăr Găină!” — „Eh, cu găină se mai explică: mai mult clocește decît se ocupă de producție! Dar șeful etajului cine e?” — „Maistrul Constantinescu Ion II, dar nu e aci”. — „E după materiale?” — „După material lichid și spirtoș. La întoarcere vede dublu și i se pare că secția merge sută la sută”.

„Urzica” nu se mai miră de ce „încălțămîntea mecanică” a fabricii „Kirov” e de multe ori de calitate îndoielnică. Se miră de ce sînt menținuți în producție oameni necorespunzători.

Box

La fabrica „Kirov” se „demaționalizau” cu regularitate anumite cantități de piele fină. Dorișcă să pătrundă acest uluitor fenomen ocult, conducerea fabricii a întreprins unele cercetări care au dus la descoperirea unui număr de... amatori de „box”, printre care: croitorii Dicu Ion și Pătrașcu Achim, mecanicul Eremia Constantin, șoferul Iancu Alexandru etc. Cum lucrau „sportivii” noștri? Croitorii făceau economii la „box”... dar nu, pentru întreprindere, ci pentru Eremia Constantin, care pasă „economii” șoferului, care la rîndul său le evacua cu autoduba și așa mai departe, pînă ce tot „economist” Eremia... a nimerit-o cu oiștea în zidul vîgilenței populare. Vinovații au fost prinși, iar partida de „box”... recuperată. O partidă de „box” din care „economii” noștri nu prevăzuseră că vor ieși... cnocau! Deh! Riscurile... „meserie!”

Intrebare fără răspuns

Apoi „Urzica” s-a deplasat la fabrica „Pavel Teacenco”, unde s-a convins că aici — ca și în multe alte întreprinderi similare — se fabrică ciorapi din abundență: „Urzica”, însă, dorește să afle: unde se poate cumpăra o pereche? Ministerul Comerțului Interior e rugat să răspundă!

...Și o inovație cu poveste

La „Pavel Teacenco”, muncitorii și tehnicienii au scos zeci de mașini din magazia de reforme și le-au repus în funcțiune. Mașinilor, însă, li s-ar fi putut aduce multe îmbunătățiri dacă...

— Tovarășe Inginer Ruse, ce ne puteți spune despre mișcarea inovatorilor din întreprinderea dumneavoastră?

— Este! Este și registru de inovații, este și plan tematic, este și un inovator: tovarășul Sebastian Iacob, cu dispozitivul de oprire automată la ruperea firului!

— Aveți un inovator? Bravo, tovarăși! Și inovația?

— Hm... vedeți... inovația... încă nu se aplică! N-am găsit mijlocul de a o finanța...

Eh, dacă tovarășul Inginer Ruse n-a găsit încă metoda de a se descurca printre chichitețele contabile ale întreprinderii, importanta inovație a tovarășului Sebastian mai poate să zăcă în dosare. Lucru important este... că este! Că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti... și nici serviciul tehnic al fabricii n-ar rămîne... de poveste!

„Viteji!”

Trecînd prin alte secții ale fabricii, „Urzica” a auzit niște înjurături precum și un sforăit puternic. Înjurăturile proveneau de la Hnatec Tudor, ajutor de meșter, care își „ajută” și el tovarășele de muncă după cele mai noi prescripții ale codului huli-ganic. Cit despre sforăit, acesta venea de la secția „depănat”, unde tînărul Popa Florea își depăna... somnul nestînjent.

„Urzica” ține să evidențieze deosebitele talente ale acestor doi „viteji”, în nădejdea că pînă la sfârșit... se vor trezi dumnea-tor!

Inchete

Înainte de a părăsi fabrica, „Urzica” a mai aflat despre prim-maistrul Redman Victor, despre Anastasia Vasilescu de la sectorul I mașini circulare, și despre Elena Iacob, de la sectorul II overlock.

— Ce păcate au aceștia, tovarăși?

— Refuză să urmeze exemplul celor nedisciplinați, sînt veșnic nemulțumiți de modelele vechi, caută nod în... ciorapii codașilor și luptă să fie mereu în frunte!

— Grav! Grav! că nu sîntem toți... ca ei!

Așa că „Urzica” și-a încheiat raidul, cu speranța că cei vizați o vor încheia cu lipsurile, iar codașii vor urma exemplul celor care, deși citați la urmă, sînt totuși în frunte.

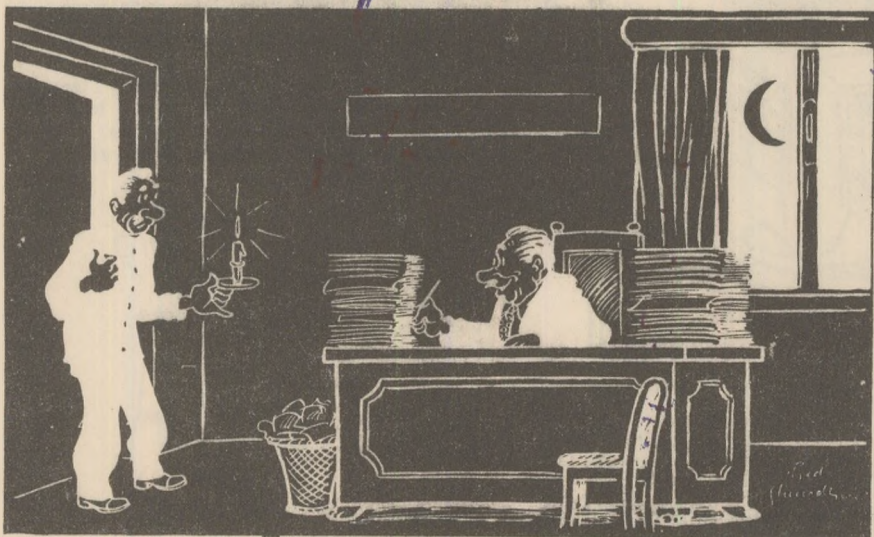
NOSTALGIE

Port în mine nostalgia celor încă nevăzute
A gondolilor sub lună sau a cetei din fiord,
Ruina măreție a Acropolelor mute
Sau plastronul și jacheta unui pinguin din nord,
Să-mi dezoalție Sîmunul dunele sahariene,
Să mă înfioare-n junglă răcnetul unui Tarzan
Să adorm în feerla nopților tahitiene,
Din Altai să măngrozească legendarul Gîngis-Han,
Un tam-tam să mă obsedeze într-o noapte tropicală,
Să gonesc o herghelie pe un pampas din La Paz
Și să oad într-o vitrină surzîndu-mi joiată
Cu sclipiri falstafiene-o butelie de aragaz.

RADU STĂNESCU

In ultimul timp curentul electric se în-
trerupe des, pricinuit de neplăceri și pagube

L A I. R. E. B.

- Tov. șef, sînt niște cetățeni care se plîng că s-a stins lumina de
trei ore.
- Ce spui, s-a stins? Nu observasem; lucram...

Desen de Fred Ghenădescu

Pregătiri

pentru

iarnă

- Întindeți formele, că
nu mai plouă.

- A reparat acoperșul?

- Nu. Buletinul meteo-
rologic anunță timp fru-
mos, fără ploate.

- Te ții de glume, meș-
tere, în loc să urgetezi
repararea luminătoarelor
de pe acoperș.

Glumele meșterului în-
veselesc pentru o clipă
pe muncitorii din secția
turnătorie a uzinelor „23
August”. Ele însă nu reu-
șesc să oprească picături-
rile de ploate ce cad toc-
mai în mijlocul formelor
care așteaptă să fie um-
plute cu metal lichid. Ar
trebui criticați vinovații.
Dar, „solid.

Ploile căzute în ulti-
mele „zile au schimbat
culoarea grămezilor de
scinduri depozitate sub
cerul liber în curtea uzini-
lor „23 August”. Da.
Unele s-au făcut negre...
de mîle. Altele au cră-
pat... de necaz.

În schimb, tovarășii din
conducerea centrală a ma-
gaziilor și depozitelor au
o părere cu totul perso-
nală. Ei spun așa: „Dacă
le-am face un șopron,
n-ăm strîca scindurii?!
Așa se strică numai ex-
terlorul, miezul rămîne
bun”. Ce spuneți de pă-
rerea asta? Eu zic că...
apă de ploate.

- Nu, policlinica!
Disperat, chemi meca-
nicii de la centrala tele-
fonică și le explici pă-
tația.

- Nu sîntem noi de
vină...

- Dar cine?

- Ploile. Au udat cablul
telefonice și firele fac
„atingere”. Aveți puțină
răbdare. Le venim noi de
„hac”... cînd or sta ploile.

Tot ploile s de vină.
Că nu stau. Dar cine-i de
vină că stau mecanicii?

- Ce ne facem, tova-
rășe Avram? A venit
frîgul. Nu luați nici o
măsură cu chloșcurile as-
tea alimentare?

Tovarășul Avram Petre,
responsabilul cantinelor
din uzinele „23 August”,
își duce mina la timp
în semn de gîndire, apoi
răspunde:

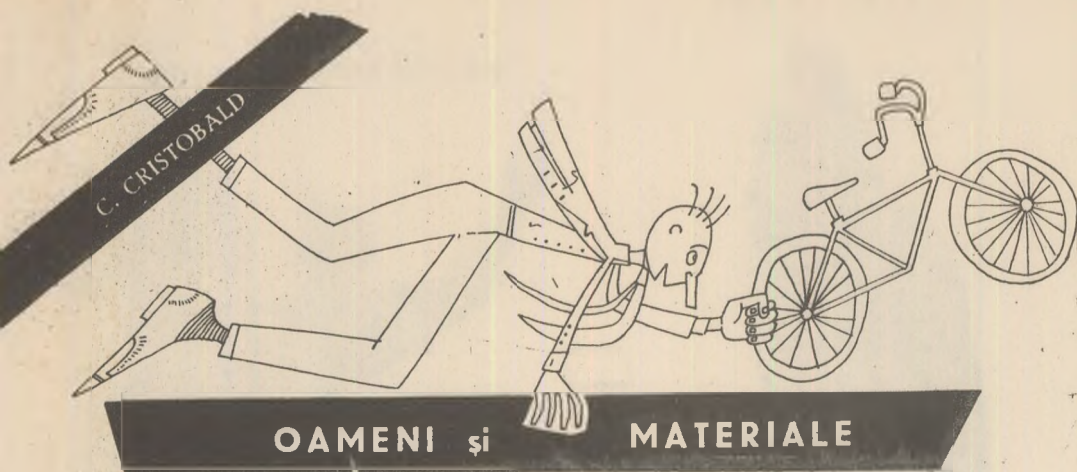
- Mai avem timp... ve-
dem noi... trebuie să le
găsim un adăpost... aran-
jez eu. Pînă o da înghe-
țul mai e destul timp.

Tovarășul Avram Petre
așteaptă înghețul. Dar,
pare-se, el a și înghețat.
Ar trebui dezghețat pu-
țin. Adică nițeluş criti-
cat. Dar... cu căldură. Ca
să-și revină,

Ion Ghercloiu

Uzinele „23 August”
București

- Alo, secția mecanică?
- Nu, cazangeria!
- Alo, turnătorie?

Grija față de oamenii și materialele pe care le are în seamă trebuie să fie cea dinții datorită a unui șef de instituție.

Această grijă se cuvine manifestată per severent și metodic.

Pentru că nu toți șefii respectă aceste reguli, vom cita - spre a le sluși ca stimulent - câteva exemple.

Grijă părintească

La secția financiară Adjud (reglunea Bașcău) e șef tovarășul Gheorghiu Ștefan, care

e ajutat în muncă de doi șefi mai mici: șeful de serviciu Sandu Savin și inspectorul Caruceru Gheorghe.

Toți trei au față de subalternii lor o grijă cu adevărat părintească.

Șeful, Gheorghiu Ștefan, se poartă ca un tată cu salariatul Gheorghiu Mihai, care îi e fiu, că d-ăia l-a și angajat.

Șeful, Sandu Savin, are ca subalternă pe fiica dînsului, Sandu Georgeta, pe care a angajat-o din dragoste părintească și fiindcă e șef.

Inspectorul Caruceru Gheorghe se poartă părintește cu salariatul Caruceru Nicolae, fiul său, care a fost angajat fiindcă e tată-său inspector.

Cînd Ministerul Finanțelor a repartizat acestei secții financiare, trăsura și biciclete pentru înlesnirea deplasării inspectorilor pe teren, dispoziția ministerială nu a fost executată în mod mecanic, ci interpretată în mod constructiv, adică distribuția vehiculelor a fost făcută cu părintească grijă față de elementul om; trăsura a luat-o șeful Gheorghiu Ștefan, o bicicletă a fost atribuită salariatului Gheorghiu Mihai și una salariatului Sandu Georgeta.

Inspectorilor de teren li s-a recomandat, părintește, să continue a se deplasa zilnic, pînă la locurile lor de muncă, zeci de kilometri pe jos, deoarece mersul pe jos e foarte prielnic sănătății.

Ce chilipir pe inspectorii de teren că au niște șefi atît de înțelegători! Chilipir... de om pe jos!

Aprovizionare

La întreprinderea de panificație „N. Bălcescu” din București este șef al serviciului aprovizionării tovarășul Purică Ion.

Datorită modului organizat de a lucra al tovarășului șef, întreprinderea e totdeauna cu aprovizionările... la zi. Adică aprovizionările nu sînt întîrziate niciodată cu o zi. Sînt întîrziate doar cu o lună, cu două luni sau cu un trimestru. Pînă în pragul iernii, tovarășul șef Purică încă nu procurase cărmizile refractare necesare unor cuptoare și furajele trebuitoare cailor întreprinderii. Cît despre vehiculele cu tracțiune mecanică ale fabricii, ele sînt totdeauna împărțite metodic în două categorii: unele în stare de nefuncționare fiindcă nu le procură tovarășul Purică piese de schimb, și altele în stare de funcționare... dacă le-ar procura tovarășul șef Purică Ion carburanții necesari.

Așa că acestui serviciu de aprovizionare, condus atît de bine de tovarășul șef Purică, nu-i lipsește nimic... decît cineva care să se ocupe și de aprovizionare.

Ingeniozitate

Secția sanitară a raionului Lăpuș (reglunea Baia Mare), dorind să construiască un dispensar în comuna Cupșeni, a cerut prin poșta Institutului de protecții București să-i întocmească un proiect și să-i trimită documentația respectivă.

La numitul institut, problema a fost considerată foarte dificilă. De la București pînă la Cupșeni sînt cam 700 de kilometri. Dus și întors, 1400.

Cum să trimiți atîta amar de drum, cu trenul și cu căruța, niște hîrtii scrise și desenate la acest institut!

Și atunci, tovarășul inginer Tachel Teodor, directorul institutului, a găsit o soluție foarte ingenioasă: a scris raionului Lăpuș că, dacă vrea proiect de dispensar, să trimită la București o... dactilografă, care să... copieze „documentația”.

Just: e mai convenabil să se obosească pe 1400 de kilometri o ființă omenească, decît o hîrtie.

Dar, noroc că între timp a venit iarna (...proiectul fusese cerut din luna... iunie!) așa că problema s-a rezolvat de la sine: dispensarul n-a mai putut fi construit.

Unele instituții de proiectări și construcții, din cauza lipsei de planificări care își epuizează fondurile, risipindu-le pe lucrări neesențiale.

- Oricum, cred că e cam mică statuia...
- Păi să vezi: cînd s-a terminat postamentul, s-a constatat că s-au terminat și fondurile...

Desen de Nell Cobar

La cabinetele tehnice ale întreprinderilor sosesc inovații nefolositoare.

- Așa o văd, dar care-i perfecționarea tehnică pe care ai adus-o d-ta?
- I-am făcut un „ochi” ca să poată fi agățată în cui după întrebuințare.

Desen de Al. Clenciu

AL. VIANU

VORBA - I VORBĂ!

Mi-am comandat la cooperativa „Tehnica Încălțămîntei”, situată pe strada Sabinelor, două perechi de pantofi: maro de antilopă, și negri, de piele. Evenimentul s-a petrecut anul trecut, prin octombrie 1955. Mi s-a luat frumos măsura, am plătit frumos acontul, am primit frumos chitanțele și am venit, așa cum mi s-a comunicat, peste douăzeci de zile: - „Vă salut, tovarășii! Am venit după pantofi”. - „Regretăm, tovarășe, dar n-ai venit după, ai venit înainte. Prea înainte. Nu s-gata; sînt în producție”. Zic: - „Și eu sînt în producție. Nu pot veni, așa, de capul meu”. - „Păi, nu vii de capul dumitale, vii cînd îți spunem noi”. Intervine un altul: „Nu te supăra, o să-ți ai mai tîrziu cu cîteva zile. Încearcă peste o lună, de exemplu. Și, fii sigur, înainte de Anul Nou îți primești!”

Glasul lui fiind și mai cu seamă faptul că nu aveam altă soluție m-au convins repede, și am revenit așadar prin decembrie. Întînd celui de după teighea chitanțele și-i spun: - „Eu sînt cel cu pantofii de piele și de antilopă. Și continui: Ce zici, de revelion o să port o pereche de pantofi noi-nouți, nu-ți așa?” Mă privește calm și-mi răspunde: - „O să porți, de ce să nu porți, că au sosit la „Romarta” niște pantofi extraordinari! Spectați pentru revelion!” Rămîn o clipă descumpănit - „Dar... dar pantofii mei în ce stadiu se află?” - „Lucrăm, lucrăm la ei. Am ajuns la plîngele!” - „E bine, zic, fiindcă eu am rămas fără plîngele de cînd așerg după ei... Apoi ridic abia îndrăznind glasul, deunăzi mi-ați garantat că o să fie gata!” - „Tovarășe, vorba-i vorbă, Garantăm și acum: o să fie gata!” - „Mi-ați făgăduit că o să-ți am de Anul Nou”. - „Ei, o să-ți aveți după. Cît ține parcă Anul Nou? O zi! Să ne certăm pentru diferența asta de o zi?”

Am revenit, tîrziu, la capătul lunii ianuarie. Din ușă m-au luat în primire: - „Știi dumneata de cînd sînt gata pantofii?... De dimineață!... Poftim, încercați-i!”

Iau loc pe scaun și probez întîi pe cel negri. Încerc să strecur picioarele în pantofi, și simt că-mi ies ochii. - „Ce, ai tovarășe”, zice unul, suferi de Bazedov?” Abia pot vorbi: - „Mă string, tovarășe, mă string îngrozitor”. - „Ei, asta nu contează, e fleac. Important e să vă simțiți comod în ei...” Adăugă un altul: - „Priviți ce pantofi! Ce crolală! Ce tăietură!” - „Da, suspîn eu, păcat numai că tăietura e pe bombeu!... Și mă stringe groaznic!...” - „Nu se poate! Forțați niște picioare!... așa... cu puțină bunăvoință... încă... încă puțină bunăvoință, așa... nu vă fie teamă, încă puțină bunăvoință!...” - „Tovarășe, scîncesc eu, cred că ar fi trebuit și încă puțină piele. Nu vedeți? Mi-au dat și lacrimile”. - „A, nu face nimic, astea s-lacrimi de emoție, fiindcă aveți pantofi noi. Știi dumneata ce încălțăminte e asta? Nu facem oricui asemenea pantofi!” - „Știu, zic, nu faceți oricui, m-ați găsit pe mine fraler”. Intervine un al treilea: - „Nu fi îngrijorat, se lasă!” - „Tocmai d-ata îi las și eu”. Îi așez deoparte și încerc cealaltă pereche. La fel de mici. - „Mi-ați greșit măsura și la

- Ei, Costică, s-a terminat ședința?
- Tu nu vezi?

Desen de Gh. Chiriac

perechea a doua”. - „Vi se pare, rostește unul dintr-un colț. Îi încercați prea mecanic. Priviți ce pantofi! Piele excepțională, de vitel!” - „Se poate, zic eu, dar o fi fost vitelul prea mic și d-ai mă stringe”. Un altul mă întutulește cu o privire nimicitoare: - „Cunoaștem noi solul ăsta de clienți! Cînd sînt pantofii prea mari, vă cad din picioare, cînd vă sînt prea mici, nu vă intră piciorul în ei! Păi, dacă nu-i vreți nici mari, nici mici, cum naiba să-ți mai facem?” Și vinăt de minie mi-a luat din nou măsura: - „Vă confecționăm alți pantofi. Treceți prin februarie și-o să-ți luați!”

Prin februarie nu l-am luat, fiindcă nu mi l-au dat. M-am interesat într-un rînd: - „Tovarășe, tot din vitel mi-ți croiți?” - „Nu, pentru că din vitel vă sînt strîmți. Așteptăm să se facă vitelul vacă, luăm pe urmă vaca și-o facem pantofi!”

Acasă mă întreabă nevasta: - „Ei, bărbate, unde-ți încălțămîntea?” - „E la cireadă, zic, la păscut!” S-a uitat speriată la mine și s-a ascuns la un vecin. Cum mă zărea pe fereastră, se pornea pe un plîns în hohote...

În luna martie apar din nou la cooperativă. Întînd chitanțele și începe omul să umble prin cutii. O jumătate de oră a tot scotocit sărmanul prin ungherele magazinului: - „Nu se găsesc. Pantofii dumitale se află probabil...” - „Știu, sar eu, se află în producție!” - „Da, încercați peste drum, la atelier”. La atelier m-au sfătuit să încerc peste drum la magazin. De la magazin am trecut din nou la atelier și de la atelier la magazin. Într-un tîrziu, cînd mă gîndeam dacă nu o fi decedat vitelul meu, lăsîndu-mă fără pantofi, îmi șoptește un salariat cu inimă bună: - „Tovarășe, nu te zbucluma zadarnic, pantofii dumitale s-au vindut!” - „Cum adică? Eu comand, eu plătesc, eu mă cert, eu alerg pînă îmi țese sufletul și altul îi poartă?” - „Dar ce-ai fi vrut? Să le faci dumpeata pe toate?”

Daui fuga la vicepreședintele cooperativei și-i povestesc necazul meu. - „Al dreptate, rostește dirz vicele. Nu e just. Mergi cu mine și-o să-ți primești imediat!” - „Pantofii?” - „Nu pantofii, banii! Acontul! La noi, tovarășe, nu încap lucruri necinstite!” - „Știu, zic, nu încap nici pantofii!” - „Și apoi nu ești primul caz. Ți s-au vindut pantofii, primește banii. Cinstiți!” - „Și cu încălțămîntea mea cum rămîne?” - „Păi, v-am spus, rămîne la alții. Încălțămîntea bărbătească nu mai confecționăm. Dacă doriți, vă luorăm o pereche de damă”. - „Ei, așa da, răsuflu eu ușurat. Pentru ce nu mi-ați spus de la început să nu mă necăjesc de pomană? Îmi comand la dumneavoastră o pereche dectupați escarpen, îmi comand la „Muncă și Artă” o rochie de seară, și la „Modă” o pălărie cu voaleță, că tot sînt invitat săptămîna viitoare la un bal mascati!” Și am plecat.

De curînd am revenit la aceeași cooperativă. Se răstește la mine unul: - „Uite ce, tovarășe, degeaba vii mereu pe aici, că de angajat tot nu te angajăm!” I-am explicat despre ce e vorba, s-a luminat la față și mi-a răspuns: - „Te vîrșăm la cooperativă „Înainte”, să-ți confecționezi acolo pantofii”. - „Vîrșați-mă unde vreți, numai să mă vîrșați într-o pereche de pantofi!”

Aici, la „Înainte”, nădăjdulesc să mi se împlinească în sfîrșit visul. Așa că, exact la aniversarea a 12 luni de „lupte seculare”, voi încălța o pereche de pantofi într-adevăr excepționali: comandați la „Tehnica Încălțămîntei” și livrați de... „Înainte!” Necazul ăsta are totuși și un element pozitiv, dacă erau gata la vreme, adică anul trecut, astăzi aveam o pereche de pantofi vechi. Pe cînd așa, o să am o pereche noi.

Iată povestea mea cu „Tehnica Încălțămîntei”.
Curat tehnică...

Zimbiți vă rog... dacă puteți

În curtea Depozitul nr. 3 de ambalaje al T.A.P.L. nr. 4 (Strada Bella Breiner nr. 49) se află o cantitate mare de ambalaje degradate din cauza manipulării brutale și a lipsei de adăpost.

Cooperativa de producție Sighet a pus în vânzare o serie de ciorapi enorm de lungi.

Reclama

Pentru dame, pentru fete
Cumpărați ciorapi „spaghete”
Cu emblema grăitoare:
„De nui cap... oi de picioare!”

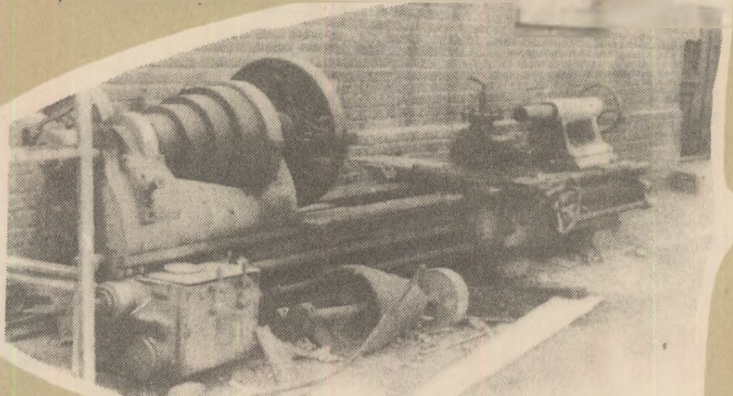
P. S. Mulțumiri primim (discret):
„Gogea Mitu”, Coop. Sighet.

Foto V. Peternelli

Drept pildă, TAPL-u-i dat cu rost (Precum pedefi și în fotografie): E greu s-ascunzi ce nu orel să se știe Cînd neglijența-i ambalată... prost.

Un strung nefolosit de mai multe luni este lăsat la discreția intemperțiilor în curtea Atelierele centrale I. T. B. din Șos. Ștefan cel Mare.

Strungul astfel n-ar mai zace Părăsit, plin de obidă,

Nepăsării de ț-ar face O tăiere dar rapidă!

După cum am anunțat în numărul 19 al revistei noastre, „Urzica” cheamă la un concurs cu premii toate colectivele de redacție ale gazetelor de perete de satiră și umor și suplimentele umoristice ale gazetelor de perete din întreprinderi, instituții, S.M.T.-uri, G.A.S.-uri, G.A.C.-uri, întovărășiri, și sate.

Obiectivul concursului este satirizarea aspectelor negative din toate domeniile de activitate în sectoarele: Industrial, agricol, administrativ, cultural etc.

Concursul se desfășoară începând de la 1 noiembrie 1956 pînă la 23 August 1957. Prima etapă se încheie la 1 Mai 1957. La această dată vor fi organizate expoziții pe centre de regiune, cu participarea celor mai bune gazete din regiunea respectivă.

La 23 August 1957 se va organiza o Expoziție la București cu participarea celor mai bune gazete și suplimente de satiră și umor din raioane și regiuni. În tot timpul desfășurării concursului, „Urzica” va publica materiale din cele mai reușite. În acest scop, colectivele gazetelor de perete vor trimite materiale pe adresa revistei noastre cu mențiunea „pentru concurs”.

Se vor acorda următoarele premii:
2° premii I în bani la 3 500 lei de fiecare colectiv de redacție;

3 premii II a 2 500 lei;
4 premii III a 1 500 lei și
10 mențiuni a 600 lei pentru fiecare colectiv în parte.

Urăm participanților succes la concurs!

BULEVARDISTUL „AMABIL”

„MI PERMITEȚI SĂ VĂ AJUT?”

CU MULTĂ PLĂCERE.

Desen de V. Timoc

Epigrame

Unele farmacii duc lipsă de „otrăvă pentru șoareci”

A intrat un om cu cioareci
Și abia a prins să zică
- Vreau ceapa să scap de șoareci...
- Fă-i un bon pentru o pisică!

D. Munteanu

Unui șef rupt de colectiv

Directorului nostru, din birou
I-a dispărut un loden, bun și nou
Hoția asta ne-a stricat tot chelul
Că-n lodenul furat n-a fost și șeful!

A. R.

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Bine e să fii descurcarea? Inspectorul statistic Popescu Constantin, de la Inspectia statistica a raionului Strehaiia, are și pământ arabil (2 ha), și vie, și islaz, dar mai primește și indemnizație de cartelă pentru că n-are, săracul, de ajuns.

Asta, însă, nu-i totul. Inspectorul Popescu Constantin se descurcă și cu cotele ce datorează statului. Producția de grâu a socrului său, Viașu Ion, din Menții din Dos, o ia pe seama sa; pe urmă, atât grâul său, cât și grâul socrului, le trece pe delegația cetățeanului Untaru Gheorghe, din același sat, ca să nu dea utum la treler; pe urmă, cetățeanul Untaru Gheorghe trebuie să dea utum și cotă și pentru inspector, și pentru socrul inspectorului, de se învață minte să nu se mai țină de astfel de scamatorii; iar inspectorul Popescu Constantin, nu recunoaște nimic, purtându-l pe drumuri pe Untaru, care vine să-și ceară dreptul înapoi. El pretinde că lui nu-l ajunge grâul nici de sămânță, dar să mai dea păgubașului cea-păgubit.

Descurcarea? Inspector, Popescu asta! A rămas și cu indemnizația, și cu grâul, și cu utumul, și cu cotele! Cum are să rămână... cu ancheta, nu știm! Pentru că de descurcat, s-a descurcat el până acum; dar acum... a încurcat-o rău. Tu, Urzico, nu crezi?

Popescu Mihai,
din comuna Menții
raionul Strehaiia,
regiunea Craiova

DRAGĂ URZICO,

Citește, rogu-te următoarea „știre sportivă”, apărută în numărul 835 al ziarului „Pentru socialism” din Bala Mare:

„Voința Sighet - Voința Bala Mare 3:2 (0:1).

La Sighet, pe terenul „Recolta”, deși conduși la pauză, cooperatorii din localitate și-au reușit în repriza secundă și au reușit să-și adjudece victoria.

Au marcat de la sigheteni Dobeș (2) și Seibert (1), iar de la băimăreni Lakoczay (2)!”

Ai citit? Perfect. Acum, dragă Urzico, ține-te bine să nu cazi de pe scaun. Află că meciul despre care se scrie mai sus,

cu atâta lux de amănunte, n-a avut loc. Pur și simplu, n-a avut loc. Nu s-a prezentat la meci echipa din Bala Mare.

Păcat! Fiindcă îți dai seama: dacă într-un meci care nu s-a jucat au fost bătute atâtea goluri de către ambele echipe, - cite goluri ar mai fi fost marcate dacă meciul s-ar fi jucat!

De unde se vede că redactorul sportiv al ziarului ar trebui să mai iasă pe teren. Măcar pe cel de fotbal.

Cană Nicolae
Str. I. V. Stalin 21, Sighet
regiunea Bala Mare

URZICO,

Mă numesc „Naxos-Union” și domiciliiez în secția mecanică a uzinelor „23 August” la numărul (de inventar) 375. Calificarea mea este „mașină de rectificat”. Dar deși sunt perfect validă și am și un fizic atrăgător, fiind nu de mult fardată cu lac de cea mai bună calitate, toată lumea din secție trece de doi ani pe lângă mine ca și când n-aș exista sau n-aș putea da lucru de calitate, descongestionându-le în același timp pe suratele mele, celelalte mașini de rectificat. Cred că atitudinea șefului nostru de secție ar trebui... rectificată. Eu, cel puțin, sint dispusă să-l iau... în serie. Până una, alta, n-a! vrea tu să-l iei... în țepi?

„NAXOS-UNION 375”
p. conf. I. Ghercioiu
„Uz. 23 August”
București

URZICO DRAGĂ,

Reclama fiind sufletul comerțului, hai să-l facem și noi reclamă... comerciantului (pardon: gestionarului) Bouroș Gheorghe, de la sucursala Rădăcinești a cooperativei Corbița, din raionul Zeletin, regiunea Bacău.

Știe bine acest domn să facă... comerț: sandalele de 37 lei perechea le-a vândut cu 47, ciorapii de 4,95 lei îi vinde cu 7,95, și zahărul de 9,30 îl vinde cu 14 lei. (Cu aceste prețuri i-a speculat pe cetățenii Sandu Amariei, Tăbănescu Constantin, Stamati Constantin, Maria Bălanțilă și alții).

Pe săteanca Maria Macovei, a înșelat-o dându-i, în loc de doi metri de stambă, cinci plătișe, numai un metru și jumătate.

Deseori el vinde în cadrul cooperativei vin prost, procurat clandestin din sector particular și vândut cu preț de jaf, în beneficiul dumnealui.

De asemenea își însușește banii incasați, ca fond social, de la cooperatori.

Credem că numitului i s-ar potrivi bine următoarea reclamă:

„Sandale, textile, alimente, de cea mai bună calitate și la prețuri convenabile găsiți la cooperativa Corbița, când nu-l găsiți pe gestionar”. Ah, de nu l-am găsi de loc. Ar fi singura lipsă de care ne-am bucura din toată inima.

C. Sargu și C. Stamati
Rădăcinești - Corbița
(reg. Bacău)

Tovarășului inginer Stan Ilie
de la Atelierele C. F. R. „Ilie Pintilie” Iași

Nu ne-am intitulat scurta noastră epistolă „Cu respect” deoarece, spre deosebire de alte cazuri, respectul cu care ne adresăm astăzi dumneavoastră, nu mai este o chestiune de formă, ci de fond. Sintem, tovarășe inginer, cunoștințe vechi, și ne-am cunoscut din păcate (pentru noi) în numărul 2 din februarie 1956, al „Urzicii”, când v-am avut musafir la rubrica „Proverbe” deși, trebuie să recunoaștem, dumneavoastră erați departe de a merita „folclorul” pe care vi l-am aplicat. După cum știți, tovarășe Stan, „Urzica” are sarcina ingrătă, de a căuta lipsuri (bineînțeles pentru a ajuta la lichidarea lor). Și aceste lipsuri, „Urzica” le mai găsește, din păcate. Dovadă, cele 16 pagini, unde sint „colorați” cei găsiți pe pictor greșit. Ce fericită ar fi „Urzica” să poată scrie într-o zi: „Dragi cititori, azi apărem numai în opt pagini, fiindcă n-am găsit material pentru șaisprezece”. Dar lucrul acesta încă nu s-a petrecut. Se întâmplă însă cîteodată ca „Urzica” să găsească lipsuri, care nu sint lipsuri. Și atunci, de ce să n-o spunem, sintem fericiti. Dumneata, tovarășe inginer, ești unul din aceste cazuri rare. Te-am criticat pentru atitudinea pe care ai fi avut-o în legătură cu niște inovații, și te-am publicat la rubrica „Proverbe”, pentru ca apoi să aflăm că ne-am luat după „zicale”. Cu alte cuvinte, în ce privește lipsurile dumitale, am nimerit și noi „cu oiștea în gard”? Departe de a ne întrîsta, acest lucru ne-a bucurat, fiindcă am constatat că undeva există o deficiență mai puțin. Da, tovarășe inginer, ne-ai dat o mare bucurie. Desigur, nu s-ar putea spune că această mulțumire a fost reciprocă, fiindcă ne imaginăm ce „fericit” ai fost cînd te-ai văzut în „Urzica” subiect de proverb, fără ca măcar să fi fost vinovat de „predicat”. Scrișoarea de față, vine însă să lămurească acordul. În locul atributului pe care ți l-am atribuit, vă facem un merit compliment. În concluzie, tovarășe inginer, noi îți mulțumim pentru surpriza plăcută pe care ne-ai făcut-o, și, fără îndoială nu ne așteptăm să ne mulțumim și dumneata, pentru surpriza pe care ți-am făcut-o noi în numărul 2 din februarie 1956. Sperăm însă că vei fi satisfăcut pentru cea pe care ți-o aducem în numărul de față, cînd anulăm „proverbul” din numărul 2. E drept, venim cam trîziu - dar... vorba cea: „Mai bine mai trîziu, decît niciodată”!

În încheiere, ne dorim, tovarășe inginer, cit mai multe cazuri ca al dumitale, bineînțeles, cu promisiunea din partea noastră ca atunci cînd le vom găsi să ne bucurăm... fără să le publicăm.

Cu adevărat respect (și fără țepi)
„URZICA”

- Dumneavoastră?... Aha, vreți să faceți o plîngerel...

- Poftiți, vă ascult cu toată atenția!

Desen de A. Poch

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 23
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

- O, Bobby, iar am pierdut !
- N-are a face. O să reduc lefurile muncitorilor.